

— ...А тепер вимкніть диктофон, — сказав лікар.

Ольга слухняно вимкнула.

Власне, все, що їй було потрібно, вона вже записала: історії, статистику, анамнез, хід лікування, корисні поради, застереження і таке інше.

Вже знала, як почне і чим закінчить нарис, замовлений редакцією.

Але те, що почула, вимкнувши диктофон, змусило її залякнути з відкритим ротом.

А потім розсердитись. Навіть розлютитися.

— ...ось такі справи... — на завершення додав Вікентій Павлович, головний лікар клініки «Соціальної терапії». — Сподіваюсь, ви про це не напишете. Тим більше — від мого імені.

Він суворо поглянув на неї і постукав олівцем по поверхні стола.

Ольга кивнула, підвелася, подякувала і попрощалася.

Все це зробила, немов механічна лялька.

Ідучи коридорами, помітила, що почався обід.

До їдальні стягувалися люди в спортивних костюмах. Зустрілася і Катерина, з якою розмовляла кілька годин тому. Приязно посміхнулась Ользі:

— Вже йдете? А може, з нами — чайку?

Ольга подякувала, чемно відмовилась, побажала удачі і швидко побігла сходами вниз, до виходу. Ніби щось вкрала, майнула думка.

Історію Катерини вона вирішила поставити на початок своєї майбутньої статті...

— У нашій родині сильно пив прадід. Точніше, прапрадід, — казала Катерина. — Іноді, збираючись на якесь сімейне застілля, батьки переповідали легенди про пригоди нашого навіженого пращура — як він, маючи звання лейб-медика, аристократичне виховання, чималі статки, красуню-дружину і п'ятьох діточок, повертався додому напівроздягнутим, роздарувавши в трактирі весь свій одяг до нитки або на ярмарку ліз боротися з ведмедем, якого приводили цигани. Я сміялася з цих історій разом з усіма...

Перший келих шампанського я випила на своєму дні народження, коли мені виповнилось чотирнадцять. Напій мені дуже сподобався! Веселими, гострими бульбашками він стрельнув у мозок і — присягаюся! — в цю хвилину я зрозуміла свого пращура, котрий міг стрибнути на коня і помчати світ за очі, аби лише вихлюпнути свою зухвалість, радість, відчайдушність на тих, хто в затхлому світському товаристві ніколи не дозволяв собі бути не таким, як усі!

Коли у мене з'явилися власні заощадження, я, зібравши подруг, запропонувала купити шампанське. Вистачило аж на три пляшки на чотирьох.

Ми сіли на повалене дерево у глибині великого міського скверу. Світило яскраве сонце, довкола височіли сосни, а з-під рясного килима голок пробивалася перша весняна трава. Ми сміялися, жартували і пили шампанське з паперових рурочок, скручених з аркушів зошита. Пити треба було швидко, поки рурочки не розмокли. Я знову пережила неймовірне піднесення. З цікавістю відчувала, як загострився зір, якими чіткими стали барви і звуки. Я розрізняла серед сухих голок кожен зелену травинку, кожен краплю роси, а обличчя подруг і їхні голоси долинали до мене ніби з іншого боку світлового тунелю. Це було незвичайно.

Після третьої пляшки веселощі згасли. І ми якось непомітно розбрелися між деревами, приховуючи одна від одної бажання... ну, просто лягти на ці м'які, вологі голки і трохи поспати.

Пам'ятаю, як довго я добиралася додому, ступала по калюжах, потрапляла в якісь вириті траншеї, наштовхувалась на дерева, що виростили прямо на моєму шляху, і намагалася йти якомога рівніше. З ким такого не бувало — нехай жбурнуть в мене камінь! — додала Катерина, поглянувши на Ольгу.

І та посміхнулась, згадуючи щось подібне зі свого шкільного життя.

— До будинку дісталася околицями, уникаючи транспорту і вже на підході шалено боялася, що

